

Zitting 1978–1979

14 491

Nadere wijziging van de Ziektewet en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (herziening dagloonbepalingen)

Nr. 6

De vroegere stukken zijn gedrukt in de zittingen 1977 en 1977–1978

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 28 september 1978

Alvorens tot beantwoording van het voorlopig verslag over te gaan, deel ik u mede, dat deze beantwoording eerst thans kan plaatsvinden, aangezien na de kabinetswisseling moest worden beslist, of en in hoeverre het nieuwe kabinet deze wettelijke maatregel, welke onderdeel uitmaakte van de ombuigingsvoorstellen van het vorige kabinet, vervat in de zgn. 1%-nota (gedrukt stuk 13 951, nr. 2), zou overnemen.

Inmiddels zal uit Bestek '81 (gedrukt stuk 15 081, nr. 2) zijn gebleken, dat het kabinet van oordeel is, dat de wettelijke maatregel met betrekking tot de dagloonbepalingen past in het door het kabinet voorgestane langere termijnbeleid ten aanzien van de sociale voorzieningen. In verband hiermede is besloten een spoedige afhandeling van het wetsvoorstel te bevorderen (blzz. 44 en 186).

Ik moge thans ingaan op de in het voorlopig verslag gemaakte opmerkingen in de gestelde vragen.

De leden van de fractie van de P.v.d.A., die verklaarden in het ongewisse te verkeren omtrent de reikwijdte van het wetsontwerp, merkten op, dat procedurele uniformering van bepalingen in verschillende sociale verzekeringswetten geen ver strekkende gevolgen behoeft te hebben. Het moge waar zijn, aldus deze leden, dat bedrijfstaksgewijze differentiatie binnen de Ziektewet aanleiding geeft tot afwijkende regels, het zal de Minister blijven vrijstaan bijzondere omstandigheden te honoreren. In verband hiermede stelden deze leden de vraag, hoe dezerzijds het vanuit het bedrijfsleven geopperde bezwaar wordt beoordeeld, dat de onderlinge samenhang van het pakket van arbeidsvoorwaarden kan worden verstoord als direct of indirect de vrijheid van het bedrijfsleven wordt beperkt eigen regelen te treffen op grond van de Ziektewet.

Naar aanleiding hiervan wil ik allereerst opmerken, dat in het wetsontwerp met betrekking tot de Ziektewet in feite een tweetal wijzigingen worden voorgesteld. De eerste heeft betrekking op de algemene dagloonregelen Ziektewet. Deze regelen worden thans vastgesteld door de Sociale Verzekeringsraad (SVR). In het wetsontwerp wordt voorgesteld de door de SVR vastgestelde algemene dagloonregelen aan de ministeriële goedkeuring te onderwerpen en de Minister de bevoegdheid te verlenen om, als hij de goedkeuring meent te moeten onthouden, zelf de algemene dagloonregelen vast te stellen.

Dit wijzigingsvoorstel maakt naar mijn mening geen inbreuk op het bedrijfstaksgewijze risicodragen. De algemene dagloonregelen Ziektewet worden immers, zoals uit het bovenstaande blijkt, ook volgens de huidige bepalingen niet door de bedrijfstak zelf, doch door de SVR vastgesteld. Zij zijn dan ook niet toegespitst op de situatie in een bepaalde bedrijfstak, doch vinden in beginsel toepassing op iedere werknemer, ongeacht tot welke bedrijfstak hij behoort.

Het tweede wijzigingsvoorstel heeft betrekking op de door de bedrijfsverenigingen vastgestelde bijzondere dagloonbesluiten voor alle of een of meer bepaalde groepen van bij de bedrijfsvereniging verzekerde werknemers. Deze besluiten behoeven de goedkeuring van de SVR. In het wetsontwerp wordt voorgesteld de Minister de bevoegdheid te verlenen om bepalingen van de algemene dagloonregelen van de SVR aan te wijzen, waarvan de bedrijfsverenigingen zonder zijn goedkeuring niet bij bijzonder dagloonbesluit mogen afwijken.

Dit voorstel laat onverlet de huidige bevoegdheid van de bedrijfsverenigingen om bijzondere dagloonbesluiten te treffen. Slechts voor zover deze besluiten bepalingen bevatten, welke afwijken van de door de Minister aangewezen bepalingen van de algemene dagloonregelen, behoeven deze volgens het wetsvoorstel de ministeriële goedkeuring.

De vraag, welke bepalingen door de Minister van Sociale Zaken zullen worden aangewezen, waarvan in de bijzondere dagloonbesluiten niet mag worden afgeweken, kan thans nog moeilijk worden beantwoord, aangezien dat uiteraard mede zal afhangen van de inhoud van de door de SVR opnieuw vast te stellen algemene dagloonregelen. Aangenomen mag echter worden dat deze aanwijzing met name betrekking zal hebben op de medeberekening van bepaalde loonelementen, zoals bij voorbeeld reisen en tariefpercentages. Ik moet hier echter bij opmerken, dat de bedrijfsvereniging bevoegd blijft om ook na een aanwijzing als vorenbedoeld op dat punt afwijkende bepalingen vast te stellen. Deze afwijkingen zullen dan echter wel de ministeriële goedkeuring behoeven.

Van een beperking van de vrijheid van het bedrijfsleven om eigen regelen te treffen op grond van de Ziektewet zal dus slechts in beperkte mate sprake zijn. De Regering acht een dergelijke beperking echter verantwoord, omdat de uitgaven van de sociale verzekeringen een toenemend beslag op de economische ruimte leggen en bijdragen tot verhoging van de arbeidskosten. Het sociale zekerheidsbeleid krijgt daardoor in toenemende mate raakvlakken met het economische en sociaal-economische beleid. Dat heeft consequenties voor de beheersing en uitvoering van de sociale zekerheid. Een optimale onderlinge afstemming van beleid en uitvoering zal daarom moeten worden nagestreefd om het rendement van onze gemeenschappelijke solidariteitsoffers te vergroten. Ook zal een afstemming van het sociale zekerheidsbeleid op de doelstellingen van een inkomensbeleid een zwaarder accent moeten krijgen.

Deze ontwikkelingen maken onder bijzondere verantwoordelijkheid van de centrale overheid een grotere voorspelbaarheid en een strakkere beheersbaarheid van het beloop van aanspraken en premiedruk onontbeerlijk.

Vanuit zijn verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling van de sociale lasten, zal de Minister van Sociale Zaken moeten kunnen beslissen of en zo ja, in welke mate bepaalde emolumenten, die zijn geregeld in de in een bedrijfstak overeengekomen arbeidsvoorwaarden, nog in de sfeer van de sociale verzekering een plaats zullen kunnen krijgen.

Voor een verstoring van de onderlinge samenhang van het pakket van arbeidsvoorwaarden, als gevolg van de voorgestelde wijzigingen, behoeft naar mijn mening echter, gezien het bovenstaande geen vrees te bestaan.

De vraag, in hoeverre inhoudelijke uniformering wordt voorgenomen, is naar de mening van de leden van de aan het woord zijnde fractie belangrijker. Zij behielden zich hieromtrent hun oordeel voor. In beginsel ondersteunden zij de gedachte om tegenwicht te bieden aan de neiging financiële risico's af te wentelen op de collectiviteit, al betreft het slechts een bedrijfs-

tak. Het naar hun mening summiere, strikt formele karakter van de memorie van toelichting had hen evenwel teleurgesteld. Gaarne zouden de hier sprekende leden daarom over de concrete beleidsvoornemens en hun financiële gevolgen voor premies en uitkeringen worden ingelicht.

Ook de leden van de fractie van het C.D.A. zouden een nadere concretisering van de beleidsvoornemens met betrekking tot de daglonen waarderen. Aan welke bepalingen uit de algemene dagloonregelen, aldus deze leden, overweegt de Minister zijn goedkeuring te onthouden en van welke bepalingen zal zonder goedkeuring van de Minister in de bijzondere dagloonbesluiten niet mogen worden afgeweken. Licht het voorts, zo vervolgden deze leden, in de bedoeling één uniform beleid te gaan voeren voor zowel de langlopende als de kortlopende uitkeringen met respectievelijk uniforme en gedifferentieerde premies en op welke wijze wordt een dergelijke visie dan onderbouwd?

De leden van de V.V.D.-fractie zouden eveneens ten aanzien van de voorgestelde bevoegdheid van de Minister met concrete voorbeelden toegelicht willen zien op welke punten de Minister zich voorstelt nader regelend op te treden. Ook zouden zij willen vernemen, of het bij voorbeeld ook in de bedoeling ligt van deze bevoegdheid gebruik te maken om tot een verlaging van de maximale daglonen te komen.

Ten slotte vroegen ook de leden van de P.P.R.-fractie welk gebruik de Regering denkt te maken van de in de zgn. 1%-nota aangekondigde voornemens met betrekking tot de daglonen. Verder vroegen deze leden welke motivering ten grondslag ligt aan het voornemen om het minimumdagloon WAO niet langer voor niet-kostwinners te laten gelden.

In antwoord op de vragen van genoemde fracties deel ik het volgende mede.

Het ligt niet in mijn voornemen om te streven naar een verder gaande inhoudelijke uniformering van de dagloonregelen ingevolge de verschillende sociale verzekeringswetten. Het verschil in positie tussen een verzekerde, die een kortlopende uitkering (bij voorbeeld ziekengeld) ontvangt, en een verzekerde, aan wie een langlopende uitkering (bij voorbeeld een WAO-uitkering) is verleend, verzet zich daartegen.

Een voorbeeld moge dit verduidelijken. Gratificaties en tantièmes behoren, mits zij tot het regelmatig verstrekte loon behoren, tot het dagloon WAO. Deze emolumenten kunnen echter niet in het dagloon Ziektewet worden opgenomen, omdat zij bij ziekte van de werknemer in de regel door de werkgever worden doorbetaald en derhalve niet worden gederfd. Zo zijn er meer voorbeelden te noemen.

De dagloonregelen voor kortlopende uitkeringen (ZW en WW) zijn echter, op enkele onderdelen na, aan elkaar gelijk.

Met betrekking tot de in de 1%-nota genoemde voornemens ten aanzien van de daglonen merk ik op, dat hierover door het vorige kabinet op 1 september 1976 het advies werd gevraagd van de Sociale Verzekeringsraad. Bij brief van 28 oktober 1976 deelde genoemde Raad mede te hebben besloten geen gevolg te geven aan het verzoek om, gelet op de voorgenomen beleidsmaatregelen, reeds thans maatregelen te nemen op het punt van de dagloonvaststelling.

De Raad is er niet van overtuigd of, en zo ja, in welke mate, verandering van inkomen van de uitkeringsgerechtigden krachtens de WW, de ZW, en de WAO dient te worden aanvaard. De Raad meende daarom, met het nemen van maatregelen te moeten wachten op het ter zake aan de Sociaal-Economische Raad te vragen advies, alsook op de totstandkoming van wetswijzigingen, die noodzakelijk zijn om de beleidsvoornemens te realiseren.

Inmiddels heeft het kabinet in Bestek '81 (blz. 186) het standpunt ingenomen dat de beleidsvoornemens van het vorige kabinet met betrekking tot de daglonen in grote lijnen gehandhaafd dienen te blijven, doch dat daar voorts nog wel enige fasering in moet worden aangebracht in verband met de cumulatie met andere in Bestek '81 voorgestelde maatregelen.

Dit geldt niet zo zeer voor de korte-termijnuitkeringen (Ziektewet, Werkloosheidswet) waar het bezwaar van cumulatie nauwelijks enige kracht heeft, als wel ten aanzien van de voorstellen voor de lange-termijnuitkeringen. Daar treedt een samenloop op ten opzichte van het voorstel de stijgingspercentages van de sociale uitkeringen voorlopig ieder half jaar met een half procent te beperken. Dat bezwaar is het sterkst voor reeds bestaande uitkeringen. Voor nieuwe gevallen leidt een aanpassing van de dagloonregelen er slechts toe, dat de toegekende uitkeringen lager zijn dan eerder verwacht mocht worden. Het kabinet is van mening, dat de aanpassing van de dagloonregelen daar reeds nu kan ingaan. Een aanpassing van de dagloonregelen voor reeds bestaande uitkeringen kan eerst op langere termijn worden gerealiseerd.

Het ligt in mijn voornemen om na aanvaarding van het onderhavige wetsontwerp door de Staten-Generaal ter zake van bovenbedoelde beleidsvoornemens en met inachtneming van hetgeen hieromtrent in Bestek '81 en tijdens de behandeling van dit wetsontwerp in het parlement is opgemerkt, nader contact op te nemen met de Sociale Verzekeringsraad. Na ontvangst van het advies van de SVR zal mede in het licht van de daarin gemaakte opmerkingen en de opmerkingen van de SER, gemaakt in zijn advies van 26 november 1976, een definitieve beslissing ter zake worden genomen.

Wel wil ik reeds thans het volgende opmerken. Aan een van de in de 1%-nota genoemde voornemens met betrekking tot de daglonen, te weten de integrale verlenging van de referteperiode van 13 tot 52 weken voor de kortlopende uitkeringen zal, gelet op de bezwaren, die een en ander met zich brengt voor verzekerden en uitvoeringsorganen, bij nadere overweging geen gevolg worden gegeven.

Voor wat betreft het element «vergoeding voor reizen», gaan mijn gedachten uit naar een bepaling, die overeenkomt met de desbetreffende bepaling in de dagloonregelen ingevolge de Wet Werkloosheidsvoorziening. Deze bepaling houdt in, dat vergoeding voor reizen slechts tot het loon kan worden gerekend, voor zover door het in aanmerking nemen van deze uren de normale arbeidstijd in het betreffende beroep niet wordt overschreden.

Omtrent het voornemen om de lange-termijnuitkeringen niet meer zo stringent te koppelen aan het loon uit de laatste dienstbetrekking zal eveneens advies worden gevraagd aan de SER en de SVR. De gedachtengang hierbij is, dat, aangezien bij uitkeringen van langere duur de band met het vroegere werk losser wordt, dit zou kunnen leiden tot een lossere band tussen langdurige uitkeringen en het vroeger verdiende loon. Daarbij zou kunnen worden gedacht aan een dagloon, gelijk aan het c.a.o.-loon, met daaraan toegevoegd de structurele looncomponenten, die betrokkene gezien zijn capaciteiten en de toestand op de arbeidsmarkt zou kunnen verdienen. Reeds thans staat echter vast, dat het hier om een uitermate ingewikkelde materie gaat, die veel studie zal vergen. Deze studie zal moeten uitwijzen, of de berekening van lange-termijnuitkeringen op een wijze als hierboven aangegeven, wenselijk en ook praktisch uitvoerbaar is.

Aan het voornemen om het minimumdagloon WAO alleen te laten gelden voor kostwinners, zal voorshands geen uitvoering worden gegeven. Zoals bekend, vindt momenteel op het Departement van Sociale Zaken een studie plaats naar de mogelijkheid om in de sociale verzekeringswetten te komen tot de invoering van een kostwinnersbegrip. Eerst na afronding van deze studie zal kunnen worden gezien, of het wenselijk is aan het bovenbedoelde voornemen uitvoering te geven.

Eerder in deze memorie van antwoord is reeds ingegaan op de vraag, welke bepalingen van de algemene dagloonregelen door de Minister van Sociale Zaken zullen worden aangewezen waarvan in de bijzondere dagloonbesluiten niet mag worden afgeweken. Op de vraag of aan bepalingen van de algemene dagloonregelen goedkeuring zal worden onthouden en zo ja, welke, zal eerst antwoord kunnen worden gegeven na de totstandkoming van de door de SVR opnieuw vast te stellen algemene dagloonregelen.

Wat betreft de financiële gevolgen voor premies en uitkeringen merk ik op, dat, zoals uit het vorenstaande blijkt, nog niet precies vaststaat welke maatregelen zullen worden genomen.

Wel kan het duidelijk zijn, dat elke maatregel, welke gericht is op beperking van het dagloon, tot vermindering van de uitkeringen leidt en daardoor een premieverlagend effect kan hebben.

De mate waarin het premie- en uitkeringsbedrag zal verminderen zal echter, ook wanneer de te treffen maatregelen alle bekend zijn, moeilijk zijn aan te geven, aangezien het, gelet op de aard van de verschillende emolumenten, om een – ook per bedrijfstak – sterk wisselend bestand zal gaan.

Op de vraag, of het in de bedoeling van de Minister ligt om van de hem te verlenen bevoegdheden gebruik te maken om tot een verlaging van de maximumdaglonen te komen, kan ik meedelen, dat de hoogte van het maximumdagloon, voor zowel de premieberekening als de uitkeringsvaststelling niet is geregeld in de dagloonbesluiten, in de Coördinatiewet Sociale Verzekering. De bevoegdheden, welke de Minister in het wetsvoorstel worden gegeven, hebben uitsluitend betrekking op de inhoud van de dagloonbesluiten.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. wezen er nog op dat de c.a.o.-bepalingen moeten worden nagekomen, zodat de bestaande financiële positie van verzekerden niet zal worden aangetast. Alleen wijziging van deze bepalingen in de toekomst zou, aldus deze leden, door de nieuwe constellatie kunnen worden beïnvloed. Voor het ogenblik kan toepassing van nieuwe bevoegdheden volgens deze leden slechts leiden tot gedeeltelijke terugwenteling van lasten naar individuele ondernemingen, waarbij de economische situatie van het bedrijfsleven als geheel dus ongewijzigd blijft. Voor de zoveelste maal is daarmee aangetoond, besloten deze leden, dat binnen het 1%-beleid zorgvuldig moet worden onderscheiden tussen optische en reële bezuinigingen.

Van de zijde van de V.V.D.-fractie werd in dit verband opgemerkt, dat, anders dan bij langlopende uitkeringen met een uniforme landelijke premie, bij kortlopende verzekeringen met gedifferentieerde premies afwentelingsprocessen minder voor de hand liggen en bij de Minister gecentraliseerde bevoegdheden dan ook minder noodzakelijk maken.

Ook de leden van de P.P.R.-fractie wezen op de c.a.o.-verplichtingen om het verschil tussen werkelijk loon en ZW-uitkering aan te vullen en zij vroegen zich daarom af, of de lasten voor het bedrijfsleven niet worden verzwaard.

Naar aanleiding van deze opmerkingen deel ik mede, dat inderdaad in vele gevallen aanspraken op doorbetaling van loon en andere elementen, welke bij de c.a.o. zijn overeengekomen, in de wettelijke uitkeringsvoorwaarden bij ziekte worden overgenomen, zulks ten einde het risico van deze aanspraken zoveel mogelijk over de bedrijfstak te spreiden. Hierbij dient echter niet uit het oog te worden verloren, dat lang niet op alle werknemers een c.a.o. van toepassing is. Bovendien zullen eventuele beperkingen met betrekking tot de inhoud van de bijzondere dagloonbesluiten niet in alle gevallen op c.a.o.-verplichtingen betrekking hebben.

In vele gevallen zal echter, ik wil dit niet ontkennen, de door de aan het woord zijnde leden bedoelde situatie zich wel voordoen. Ik heb echter eerder in deze memorie van antwoord reeds gewezen op de eigen verantwoordelijkheid van de Minister van Sociale Zaken voor de ontwikkeling van de sociale lasten, welke in bepaalde gevallen tot ingrijpen kan nopen.

Wat betreft een als gevolg daarvan mogelijke verzwaaring van lasten voor het bedrijfsleven, wil ik opmerken, dat ook de premie Ziektewet ten laste van het bedrijfsleven komt. Mocht als gevolg van een met betrekking tot de daglonen te treffen maatregel de premie ZW wat lager kunnen worden gesteld, dan komt dit derhalve uitsluitend het bedrijfsleven ten goede.

Uiteraard zullen de partners bij een c.a.o., vanuit hun verantwoordelijkheid voor de bedrijfstak c.q. onderneming, bij de c.a.o.-onderhandelingen moeten beslissen, of zij bepaalde emolumenten, die niet (meer) in het dagloon Ziektewet mogen worden opgenomen, toch in de c.a.o. willen handhaven.

De leden van de fractie van het C.D.A. merkten op, dat zij dit wetsontwerp hadden gezien als een uitwerking van de desbetreffende passage in de 1%-nota, waarbij hun was opgevallen, dat de toelichting op het wetsontwerp nauwelijks meer informatie bevat dan in genoemde nota reeds was verstrekt. Zij zouden het op prijs stellen als in de memorie van antwoord nog eens diepgaand zou worden ingegaan op de principiële stellingname van de SER in zijn advies van 26 november 1976, dat het niet strookt met de huidige structuur van de Ziektewet, dat de Minister van Sociale Zaken de voorgestelde bevoegdheden met betrekking tot de dagloonregelen ZW verkrijgt.

Ook de fractie van de V.V.D. bracht dit punt ter sprake.

In mijn antwoord op de vragen van de leden van de fractie van de P.v.d.A. hieromtrent, heb ik reeds als mijn mening weergegeven, dat van een beperking van de vrijheid van het bedrijfsleven om eigen regelen te treffen op het punt van de Ziektewet slechts in beperkte mate sprake zal zijn. De dagloonregelen ZW worden immers ook volgens de huidige bepalingen in eerste instantie niet door de afzonderlijke bedrijfstakken vastgesteld. De basis voor de berekening van de daglonen wordt gevormd door de algemene dagloonregelen.

Deze regelen worden vastgesteld door de Sociale Verzekeringsraad. Na de inwerkingtreding van dit wetsvoorstel zullen zij de goedkeuring van de Minister van Sociale Zaken behoeven. Daarnaast kunnen de bedrijfsverenigingen voor hun bedrijfstak, ter aanvulling van de algemene dagloonregelen, bijzondere dagloonbesluiten vaststellen. Deze bevoegdheid blijft in beginsel onverlet. Slechts bij afwijking van de door de Minister aangewezen bepalingen van de algemene dagloonregelen zal de goedkeuring van de Minister van Sociale Zaken vereist zijn.

Bovendien is ook reeds in de memorie van toelichting vermeld, dat de bedrijfstakgewijze uitvoering van de Ziektewet meer nog dan in de bijzondere dagloonbesluiten haar uitdrukking vindt in de bijzondere besluiten van de bedrijfsverenigingen ten aanzien van de onderscheiden bedrijfstakken of onderdelen daarvan op grond van de artikelen 29, derde lid, 57, eerste lid en 60, derde lid, van de Ziektewet (afwijking aantal werkdagen, hogere uitkeringspercentages, uitkering over langere duur dan een jaar en de mogelijkheid van een andere premieverdeling tussen werkgever en werknemer in geval van bovenwettelijke uitkeringsvoorwaarden). In talloze gevallen hebben deze – sedert een lange reeks jaren bestaande – bepalingen toepassing gevonden. Ook de op grond van deze bepalingen door de bedrijfsverenigingen genomen besluiten zijn sedert jaar en dag onderworpen aan de goedkeuring van de Minister van Sociale Zaken.

Voorts wil ik er nog op wijzen, dat reeds thans ook de bijzondere dagloonbesluiten van de bedrijfsverenigingen op grond van de Werkloosheidswet – welke wet toch eveneens een bedrijfstakgewijze uitvoering kent met een gedifferentieerde premie voor de wachtgeldverzekering – geen bepalingen mogen bevatten, welke afwijken van de door de Minister van Sociale Zaken aangewezen bepalingen van de algemene dagloonregelingen. Deze aanwijzing heeft overigens tot dusverre slechts plaatsgevonden ten aanzien van de minimumdagloonbepaling in de algemene dagloonregelen WW.

De leden van de P.P.R.-fractie, die met belangstelling van het voorliggende wetsontwerp hadden kennis genomen, onderschreven de noodzaak, dat de Regering een zo belangrijke geldstroom als de sociale zekerheidssector betreft, moet kunnen toetsen op haar effecten op de totaliteit van middelen en bestedingen en zo de nationale economie dit vraagt – deze bij moet kunnen laten stellen. Niet minder belangrijk achtten deze leden de onderlinge afstemming van een aantal sociale voorzieningen.

Van deze opvatting van de aan het woord zijnde leden nam ik met instemming kennis. Deze leden vroegen wat de Regering nu precies verstaat onder: «beheersing van het beleidsvormingsproces». Voorts stelden zij de vraag, wat de preciese reden is, dat de Regering zich de in het wetsvoorstel voorgestelde bevoegdheden wenst te verschaffen.

Voor wat deze laatste vraag betreft, moge ik verwijzen naar wat ik hierover, eerder in deze memorie van antwoord, op een vraag van de leden van de fractie van de P.v.d.A. hebt geantwoord.

Onder «beheersing van het beleidsvormingsproces» wordt in dit verband verstaan, het geheel van activiteiten, die

- ertoe leiden, dat het uitvoeringsproces van het sociale zekerheidsstelsel voortdurend verloopt conform het te voren in de verschillende wetten en uitvoeringsmaatregelen vastgestelde beleid;
- signaleren wanneer dit stelsel op basis van het bestaande beleid niet meer aan het doel beantwoordt en in dat geval bijdragen tot beleidswijziging, een en ander zowel wat betreft de ontwikkeling van het stelsel tot dekking van de aanspraken als wat betreft de ontwikkeling van het beslag op de beschikbare middelen.

Het gaat derhalve om een proces gericht op het handhaven van het beleid, het beheersen van het financiële beslag en het zonedig initiëren tot vernieuwing.

De zinsnede «beheersing van het beleidsvormingsproces» duidt derhalve op de situatie, waarin de Minister van Sociale Zaken de bevoegheid heeft om bij een bepaalde ontwikkeling van de daglonen, die hij gelet op de andere beleidsdoelstellingen, niet wenselijk acht, zo nodig, in te grijpen. Voor een wezenlijke doorbreking van de bestaande verhoudingen tussen lonen en uitkeringshoogten, die daaraan gekoppeld zijn, behoeft in het kader van dit wetsvoorstel geen vrees te bestaan.

Ten slotte deel ik u nog mede, dat bij nota van wijziging wordt voorgesteld in artikel III de datum van inwerkingtreding van het wetsontwerp van 1 januari 1978 te wijzigen in 1 juli 1979. Door het kiezen van 1 juli 1979 als datum van inwerkingtreding wordt de uitvoeringsorganisatie voldoende tijd geboden om op de nieuwe situatie in te spelen.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
L. de Graaf